

РЕШЕНИЕ

№ 430

гр. Варна, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Нина Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20223100101753 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по иск на В. Б. П., ЕГН *****, с правно основание чл.49 ЗЗД за **осъждане** на Община Варна, с административен адрес гр.Варна, бул. „***“ №*, да заплати сумата от **30 000.00лв.** - обезщетение за **неимуществени** вреди, резултат от претърпяно на 11.10.2021г. увреждане на здравето - фрактура на десния глезен с гипсова имобилизация, триглезенна фрактура със счупване на външен (латерален) малеолус, множество счупвания на подбедрицата на десен крак, както и леко навяхване и разтегнато сухожилие на левия крак - настъпили поради спъване в несигнализирана и небезопасна дупка с размер около 20 см. дълбочина, находяща се на пътното платно на ул. „***“, в близост до ТМПС „Стоян Бъчваров“ - Варна, в лявата лента в посока Централен площад, срещу магазин за маратонки и аптека от другата страна на улицата, до маркировка за обозначаване на паркоместа покрай тротоара на театъра, което спъване било последвано от падане на земята, а самите **вреди се изразяват** в претърпани силни физически болки, страдания, обездвижване и нужда от чужда помощ за няколко месеца, неудобства, затруднено и болезнено придвижване и досега, както и емоционални страх, паника, напрежение, безпокойство, трайно нарушен сън, депресивност и съмнение изобщо във възстановяването, **ведно** със законната лихва върху сумата от момента на увеждането - 11.10.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищцата твърди, че на 11.10.2021г. около 16,00 часа (съобразно уточнения направени в първото по делото съдебно заседание), се е движела по тротоара от Синия пазар в посока Централния площад на Варна. В опит да пресече улица „***“, в близост до ТМПС „Стоян Бъчваров“ - Варна, срещу магазин за маратонки и аптека от другата страна на улицата, преминавайки през пътното платно, непосредствено след очертаванията за паркомес, десният крак на ищцата попаднал в несигнализирана и небезопасна дупка с размер около 20 см. дълбочина. От това ищцата загубила равновесие и паднала на

земята на пътя.

При падането усетила силна болка в краката, но успяла да се обади на спешен номер 112. След пристигане на екипа на Спешна помощ ищцата е била транспортирана до спешния център на МБАЛ „Св. Анна - Варна“, където след проведени прегледи и изследвания ѝ била поставена диагноза фрактура на десния глезен, последвана от гипсова имобилизация. Поради продължаващите болки на 18.10.2021г. ищцата отново посетила лекар, който установил наличие на триглезенна фрактура със счупване на външен (латерален) малеолус. При продължаващи болки на 03.12.2021г. ищцата посетила друг лекар, който открил множество счупвания на подбедрицата на десния крак. Отделно било открито и леко навяхване и разтегнато сухожилие на левия крак.

При инцидента ищцата изпитала силни стрес и болки, които продължили и в следващите седмици и месеци. Първите 3-4 месеца била почти неподвижна и имала нужда от постоянна чужда помощ при базисното си самообслужване; изпитвала постоянни страдания, битови неудобства, емоционални страх, паника, напрежение, безпокойство, трайно нарушен сън, депресивност, съмнение дали изобщо ще може да се възстанови. Последвалото раздвижване било трудно и до настоящия момент не е с особено подобрение. Така физическите и душевни негативни изживявания твърди да са били много сериозни и да продължават и досега, заедно със страха от движение или ново падане. Затова претендира да получи справедливо обезщетение за претърпяните вреди в исковия размер.

Заявеното обезщетение претендира от ответника, доколкото последният, чрез своите служители, има нормативното задължение по чл.31 ЗП и чл.11 ЗОС да поддържа пътищата от уличната мрежа на територията на Община Варна, ведно с тротоарите и със съоръженията към тях, в подходящо и безопасно за ползване от гражданите състояние, а ако по тях възникнат неизправности или препятствия и неизправности - да ги сигнализира и отстранява. Кое не било реализирано в случая и което причинило уврежданията на ищеца по делото.

По същество моли за уважаване на иска и за присъждане на разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който не оспорва единствено факта на падането на ищцата на соченото пътно платно на сочената дата, както и че пътят на място на инцидента е общинска собственост.

Оспорва обаче изцяло предявения иск. Оспорва сочената неравност по пътния участък, претърпяните по вид и обем вреди и причинната връзка между тях и инцидента. Възразява срещу вината на служители на Община Варна, при и по повод служебните им задължения. Твърди, че злополуката била настъпила следобед, около 16.00часа, а не около обяд, както сочи ищцата. Твърди още, че пътният участък бил изправен и без деформации. Прави възражение по чл.51, ал.1 от ЗЗД за съпричиняване от ищцата на произшествието, тъй като: времето е било ясно, в светлата част на деня, без външни причини пешеходката да не премине безопасно; ищцата не е проявила нормалната степен на внимание при преминаването ѝ, което ако беше направила нямаше да се случи злополуката; пешеходката е прекосила пътното платно на забранено за това място, на което не е имало нито пешеходна пътека, нито пътен знак за такава, с което нарушила чл.113 от ЗДвП. Евентуално възразява за несправедливост и необоснованост на

претендирания размер на неимуществени вреди.

По същество моли за отхвърляне на иска и за присъждане на разноски.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Представен по делото е лист за преглед на пациент в консултативно – диагностичен блок/спешно отделение при МБАЛ „Света Анна - Варна“ АД, от който се установява, че ищцата е постъпила в болничното заведение на 11.10.2021г. в 17,15 часа, като при снемане на анамнеза от пациента е посочено, че нараняванията са получени вследствие падане на улица „***“, а обективното състояние на пациента е било обусловено от наличие на ограничени движения в десен глезен.

В резултат на осъществен медицински преглед на ищцата, за което обстоятелство е издаден амбулаторен лист №001636/18.10.2021г., е поставена основна диагноза на същата „счупване на външен /латерален/ малеолус“. Назначена е контролна рентгенография.

Представен е амбулаторен лист №001658/25.10.2021г. за осъществен втори медицински преглед, в който е потвърдена поставената основна диагноза „счупване на външен /латерален/ малеолус“.

В резултат на осъществен медицински преглед на ищцата, за което обстоятелство е издаден амбулаторен лист №002563/03.12.2021г. е поставена основна диагноза „множество счупвания на подбедрицата“. Назначени са физиотерапевтични процедури, общо 20 на брой.

Представен е амбулаторен лист за медицински преглед №002681/20.12.2021г., в който е потвърдена основната поставена диагноза „множество счупвания на подбедрицата“. Назначена е допълнителна терапия – лечение с нискочестотно магнитно поле, лечение със СЧТ.

Представена по делото е извадка от „Синя зона“ на територията на централната градска част на град Варна, както и копие от „Генерален план за организация на движението“ на гр. Варна, включващи зоната на настъпване на инцидента.

Прието по делото е заключение по съдебно – медицинска експертиза на вещото лице д-р. Р. М., който в заключението си посочва, че след запознаване с материалите по делото, така и при преглед на ищцата, констатира че вследствие инцидент на 11.10.2021г. ищцата е транспортирана до спешно отделение при МБАЛ „Света Анна - Варна“, където ѝ е поставена диагноза „счупване на фибуларен малеол“. На ищцата е поставена гипсова имобилизация, като същата е насочена за лечение в домашни условия. Отчетени са последвалите прегледи при специалисти ортопед-травматолог, като са посочени поставените диагнози, съответно от д-р. П. М. - „счупване на външен /латерален/ малеолус“, а от д-р. Б. – физиотерапевт – множество счупвания на подбедрицата. В резултат на осъщественото физиотерапевтично лечение при ищцата се наблюдава подобрение на походката и обема на движение на крайника. С оглед изготвяне на заключението е извършен преглед на ищцата, като експерта констатира нормална походка при същата. По отношение на дясната глезенна става се наблюдава нормална конфигурация без наличие на оток с леко ограничено свиване -15 градуса при норма от 20 градуса, което ограничение намира, че е в границите на нормата за възрастта.

При формиране на изводите си досежно поставените му задачи експертът посочва, че механизмът на счупването на крайника може да настъпи в резултат стъпване на неравно място и последващото извиване на глезенната става. Обичайния срок за възстановяване трае в порядъка от 3- 4 месец, като в случая се наблюдава пълно възстановяване. Не се констатира трайни белези от претърпяното увреждане. Физическото състояние на ищцата е напълно възстановено. Посочва, че при счупване, което е вътреставно се увреждат ставния хрущял и това предполага развитие на артрозни промени в ставата. Трайните последици за хрущялните повърхности на глезенната става водят до болки при голямо физическо наторяване и при промяна на метеорологичните условия. Ищцата боледува от високо кръвно налягане, което е лекува редовно, като това и състояние не е обусловило забавяне на възстановяването вследствие на инцидента. Проведеното лечение при нея напълно съответства на добрата медицинска практика.

Прието по делото е заключение по назначената съдебно – психологична експертиза на вещото лице А. Ц.. Експерта посочва, че за известен период от време ищцата е изпитвала емоционален и физически дискомфорт, който се свързан с физическата травма и последващия период на възстановяване. Така наблюдаваните реакции са типични за преживяно след негативно събитие. Отчита състоянието, което е обусловено от необходимата подкрепа, от която се е нуждала в ежедневието си, което я е поставило в зависимост от други хора. Ищцата е личност с емоционална стабилност, което обстоятелство благоприятно е повлияло върху възстановителния период, се посочва в заключението. Не констатира наличието на психична травма след инцидента. Ясно е съхранен негативния спомен за инцидента, към който тая се връща, но тези спомени са поставени извън волевия контрол на човека.

В обясненията си при защита на заключението в съдебно заседание посочва, че периода на психологическото възстановяване напълно отговаря на периода на физическото такова, при което определя този период в продължителност от 3-4 месеца.

Разпитан по искане на ищеца е свидетелят В. С. С.. Свидателят посочва, че на 11.10.2021г. се намирал с приятели в гр. Варна, на ул. „***“, при което е възприел как ищцата при движени по пътното платно се препъва в дупка на същото. На място на инцидента е пристигнала линейка, която е откарала ищцата към болнично заведение.

По искане на ищеца е разпитан свидетелят К. Б. П. – съпруг на ищцата. Свидателят посочва, че е узнал за инцидента след настъпването му. С ищцата живеят заедно в жилище, което се намира в жилищна сграда без асансьор, при което за период от около 3-4 месеца се налагало свидетелят да носи съпругата си на ръце с оглед извършване на медицински прегледи и физиотерапия. В самото начало тя не е могла да ходи дори и сама до тоалетна, като същата отново напълно самостоятелна е станала след една година. Свидателят помагал за обличането, къпането на ищцата в продължение на около година след инцидента. Първите два месеца след инцидента, ищцата била постоянно на легло. За период от около 2-3 месеца след инцидента е изпитвала неспокойство, което се отразявало на съня ѝ. Предвижването в началото се осъществявало с помощта на патерици, които в последствие били заменени с бастун. Ежедневната домакинска работа била поета от свидетеля. Преди настъпване на инцидента ищцата била активен човек, който всеки ден се разхождала в морската градина, докато след инцидента тези разходки били

прекъснати доколкото се оплаквала от болки в крака.

Гореизложената фактическа обстановка налага следните **правни изводи**:

Нормата на чл. 49 ЗЗД урежда отговорността на лицето, което възлага извършване на определена работа, за вредите, причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за обективна, безвиновна отговорност за чужди виновни противоправни действия или бездействия, която има обезпечително - гаранционна функция.

В конкретната хипотеза ищцата твърди наличие на бездействие от страна на лицата, отговарящи за състоянието на пътната настилка на платното за движение, като част от градската пътна мрежа на гр. Варна, при което и с оглед компроментираната настилка е допринесло настъпването на инцидент, в следствие на който за ищцата са настъпили увреждания.

За да се ангажира отговорността на ответника, на това основание, в тежест на ищеца е да установи наличие на вреди, причинени виновно от лице, на което ответникът е възложил поддръжката на пътната настилка. Вредите следва да са причинени при или по повод изпълнението, а вината на делинквента се предполага до доказване на противното.

Съгласно § 7, ал. 1, т. 4 ЗМСМА /обн. ДВ бр. 77/ 17.09.1991 год./, с влизането на закона в сила, общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване; преминават в собственост на общините. В чл. 31 ЗП е предвидено, че ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините. В същото време, нормата на чл. 167, ал. 1 ЗДвП задължава лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок, като ал. 2 на същия член регламентира правомощията на кметовете на общините във връзка със създаването на служби за контрол, които да следят за състоянието и изправността на пътната настилка в населените места. Тези задължения по поддръжка на пътното платно са вменени в тежест на съответната община.

От събраните по делото доказателства съдът приема за доказано от фактическа страна, че на 11.10.2021г. в гр. Варна, на ул. „***“, ищцата се е движела пеша по платното за движение на автомобили, при което е преминала през дупка намираща се на него, вследствие на което са настъпили увреждания на последната, които са свързани със счупване на външен /латерален/ малеолус. Механизмът на настъпилите увреждания изцяло се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. В насока механизмът на уврежданията се ангажираха гласни доказателства, като бе разпитан свидетелят С.. Последният в разпитът си изрично посочи, че е пряк очевидец на инцидента, който е осъществен при преминаване на ищцата през пътното платно и попадането ѝ в дупка, която се е намирала на него. Показанията на този свидетел напълно се кредитират от съда същите са в резултат на лични, непосредствени възприятия на релевантни за делото факти. Показанията са логически последователни и във връзка с останалите събраните по делото доказателства. Свидетелят изложи, че е повикана линейка, която да транспортира ищцата в спешна помощ, като тези му показания се подкрепят от наличните писмени доказателства, от които се установява, че в деня посочен в исковата молба ищцата е транспортирана с автомобил на спешна помощ в МБАЛ „Света Анна - Варна“. След преглед се установява счупване на крайника и е извършена имобилизация. Показанията

на свидетеля за механизма на настъпване на уврежданията на ищцата се подкрепят и от заключението на съдебно – медицинската експертиза на в.л. д-р. М., която се кредитира от съда като обективно и компетентно дадена. В същата изрично се посочва, че видът на нанесените увреждания на ищцата е възможно да бъде причинен при реализиране на падане върху настилка. При тези съображения съдът приема, че наличието на компроментирана пътна настилка изразяваща се в дупка на пътното платно на ул. „***“ в участъка между ул. „***“ и ул. „***“ е допринесло до реализиране на инцидента и настъпилите за ищцата увреждания. Доказателства по делото, от които да бъде направен извод в посока, че този участък, в който е осъществен инцидента е изпълнен надлежно с положена асфалтова настилка без наличие на компрометиран участък не се ангажираха, поради което следва да бъде направен и извода, че Община Варна не е изпълнила задълженията си по поддръжка в изправно състояние на уличната мрежа в тази част на населеното място, което ѝ е вменено по силата на закона. Не се установиха по делото и данни, че този участък е бил сигнализиран, като опасен за движение, което също е в задължение на ответника.

С оглед реализирания инцидент ищцата е понесла увреждания, които се изразяват в увреждане на десния глезен, счупване на външен /латерален/ малеолус, множество счупвания на подбедрицата, което съобразно заключението на съдебно – медицинската експертиза е обусловило затруднено движение на крайника за период от около 3-4 месеца. Счупването на крайника е допринесло до необходимостта от извършване на гипсова имобилизация, съответно следващо физиотерапевтично лечение, което ищцата е претърпяла. За придвижване ищцата първоначално е използвала помощта на две патерици, след което е използвала бастун. След приема в спешно отделение на МБАЛ „Света Анна - Варна“ и поставената там гипсова имобилизация, ищцата е изписана за продължаване на лечението в домашни условия. За проведеното такова, съответно за болките и страданията, които същата е изпитвала през време на оздравителния процес, гласни показания даде свидетелят П. – съпруг на същата. Тези показания следва да бъдат разглеждани съобразно ограничителната разпоредбата на чл. 172 ГПК с оглед възможната му заинтересованост от изхода на спора предвид обстоятелството, че свидетелят и ищцата са съпрузи. Свидателят посочи, че с ищцата живеят в жилищна сграда, която няма асансьор, жилището се намира на петия етаж, при което следва да бъде прието, че в началния период, непосредствено след инцидента, ищцата е била затруднена при придвижването си до жилището си. Тези показания следва да бъдат отнесени към заключението на съдебно – медицинската експертиза, така и наличната по делото медицинска документация, които са в подкрепа на показанията на свидетеля, че ищцата е използвала две патерици за подпомагане на предвижването ѝ. Това обстоятелство свързано с затрудненото предвижване е създавало неудобство, още повече че излизането от жилището е било наложително с оглед осъществяваните медицински прегледи и присъствието на ищцата на назначените ѝ физиотерапевтични процедури. Показанията на свидетеля за периода на продължителност на затруднение в движението, който той посочи в порядъка от 3-4 месеца, напълно кореспондира с даденото заключение по приетата съдебно – медицинска експертиза. В последната изрично вещото лице посочи, че обичайния възстановителен период трае от около 3-4 месеца, като в случая възстановяването е напълно. Установеното при преглед на ищцата от експерта ограничено свиване на дясната глезенна

става е напълно в рамките на допустимото от медицинска гледна точка, като се взема в предвид и същевременно възрастта на ищцата, която към момента на инцидента е на 75 години. В експертизата няма данни за нараняване на левия крак, при изложените от ищеца твърдения за наличието на леки навяхвания и разтягане на сухожилие на същи, при което същите не следва да бъдат отчитани при определяне размера на обезщетението. От друга страна категорично експерта посочва, че са налице трайни вреди, които са свързани с нарушаване на хрущялните повърхности на глезенната става, което обуславя болки при физическо натоварване или промяна на метеорологичните условия.

При отчитане дадените в заключението по съдебно – медицинската експертиза специални знания, съответно съпоставката със събраните гласни показания, съдът приема, че възстановителния период, който е бил необходим с оглед приключване на оздравителния процес е продължил за период от 3 до 4 месеца. Няма данни по делото, че периода на възстановяване е обусловен от налично, предхождащо заболяване, от което ищцата е страдала, съответно се събраха данни, че проведеното по отношение на нея лечение е осъществено в съответствие с добрите медицински практики.

Освен физическата болка, която е изпитвала ищцата се събраха данни, че същата е претърпяла и емоционални промени свързани със затваряне в себе си, повишена предпазливост, изпитване на чувство за безпомощност. В заключението на съдебно-психологичната експертиза на в.л. Ц., която напълно се кредитира от съда като обективно и компетентно дадена, се посочва, че инцидентът е допринесъл до емоционален дискомфорт, който е обусловен от състоянието на зависимост към други лица, в което се е намирала ищцата в периода си на възстановяване. В обясненията си в съдебно заседание експертът посочи, че периода на този емоционален дискомфорт, като продължителност съвпада с периода на оздравителния процес от общомедицинска гледна точка - 3-4 месеца. Изрично в заключението си и при изслушване посочи, че ищцата е емоционално стабилна личност, което е допринесло в положителен аспект относно преодоляване на негативните последици от инцидента. При последната към момента на преглед при изготвяне на съдебно – психологичната експертиза не се установяват данни за дисфункционалност в ежедневието, не се констатира и наличието на психична травма при последната.

Показанията на свидетеля П. също следва да бъдат отнесени и анализирани с оглед приетата съдебно – психологична експертиза. Свидетелят посочи, че за период от 2-3 месеца е наблюдавал общо неспокойствие при ищцата, което е възпрепятствало спокойния сън на последната. Така посочения период от свидетеля съвпада с периода посочен от в.л. Ц., като възстановителен по отношение на преживения емоционален дискомфорт. Не се кредитират показанията на свидетеля, в частта в която той посочва, че това състояние на неспокойство продължава и към момента. Показания в тази част за изолирани от останалия събран по делото доказателствен материал, като следва да бъде посочено, че изрично в заключението си в.л. Ц. изложи, че не се установява данни за дисфункционалност в ежедневието, а спомените за инцидента отнеси към онези обстоятелства, по отношение на които човек няма волеви контрол. Показанията на свидетеля следва да бъдат кредитирани в частта, в която същия посочва, че непосредствено след инцидента той е подпомагал ищцата в ежедневните ѝ дейности. В тази част показанията са съотносими към

заклучението на в.л. Ц., който посочи, че емоционален дискомфорт при ищцата, който е настъпил след инцидента се дължи именно на това чувство за зависимост от друг човек.

От доказателствата по делото се установява, че вредите, които са нанесени на ищцата с оглед претърпения инцидент са както в чисто физически аспект, така и психологически под формата на емоционален дискомфорт. От една страна това са типично изпитваните болки в резултат нанесената уврежда на крайника, които съдът приема, че са продължили за период от около 3-4 месеца, а от друга страна е засегнато и емоционалното състояние, който възстановителен период също е отнел период от около 3-4 месеца. Установи се по делото, че допреди инцидента ищцата е била активен човек, който ежедневно се е разхождал в морската градина. След инцидента не се събраха данни ищцата да е възобновила това свое занимание. Същевременно следва да бъде посочено, че от медицинска гледна точка по делото не се събраха и данни, които да обосноват извода за невъзможност ищцата да поднови това си занимание след приключване на възстановителния период. При отчитане заключението на съдебно – медицинската и съдебно – психологична експертизи, общия възстановителен период, който е бил необходим ищцата да оздравее е продължил от около 3-4 месеца, като и физическото и психо -емоционалното здраве на ищцата от доказателствата по делото се установява, че са напълно възстановени.

По отношение на размера на обезщетението:

Неимуществените вреди следва да бъдат репарирани по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди.

Към момента на увреждането ищцата е на 75 години, същата пенсионер. Възстановителния период съдът прие, че е продължил около 3-4 месеца, през време на който съдът прие, че е настъпило като физическото, така и психо - емоционалното възстановяване на здравето на ищцата. Следва да бъдат отчетени и трайните последици от инцидента свързани с увредената хрущялна повърхност в областта на счупването, което обуславят изпитване чувство на болка при по-голямо натоварване или промяна на метеорологичната обстановка.

По отношение преценка на претърпените от ищцата неимуществени вреди освен продължителността на възстановителния процес възрастта на ищцата и трайните последици, следва да бъде отчетена и съответната социално – икономическа обстановка в страната към момента на инцидента, в който смисъл се формира съдебна практика - решение № 124/18.07.2019г., постановено по гр. дело № 3057/2018г. на ВКС. В тази връзка средният размер на пенсията на един пенсионер за четвъртото тримесечие на 2021г. възлиза на 600,96 лева с включената добавка от 120 лева на месец (по данни на Национален статистически институт: Пенсии - Статистика - НОИ). Минималната работна заплата за страната през 2021г. възлиза в размер на 650 лева, същата определена с ПМС №331/26.11.2020г. Така при отчитане на икономическите показатели, периода за възстановяване и възрастта на ищцата, съдът намира, че по справедливост следва да определи обезщетение в

размер 10000 лева, поради което предявеният иск са явява частично основателен, като за разликата над уважения размер от 10000 лева до пълно предявения размер от 30000 лева, като в тази част следва да бъде отхвърлен. Върху определеното обезщетение се дължи и законна лихва считано от датата на деликта – 11.10.2021г. до окончателно изплащане на обезщетението.

По повод направеното възражение за съпричиняване, което се релевира от ответника с отговора на исковата молба съдът намира следното:

Съдът не споделя изложените възражения на ответника за наличие на съпричиняване. Съпричиняване ще бъде налице, когато увреденото лице със свое собствено противоправно поведение допринесе за настъпване на вредите. Доказателства за такова противоправно поведение, което да е осъществила ищцата към момента на инцидента по делото липсват. Не може да бъде вменено в противоправно поведение невъзможността на ищцата, която към момента на инцидента е жена на 75 години, макар и движеща се в светлата част на денонощието да забележи наличната дупка на пътното платно, съответно че не е подхождала с достатъчно внимание при движението си. Ищцата се е движела съобразно собствените си сетивни възможности, като същевременно няма данни по делото, че същата към момента на настъпване на инцидента е имала за цел умишлено да се самонарани. Това, че инцидентът е осъществен в светлата част от денонощието не може да бъде прието за довод, който да обоснове поведение, с което същата е допринесла за настъпване на уврежданията.

Не може да бъде споделено възражението на ответника, че ищцата като пешеходец в нарушение на чл. 113 ЗДвП е прекосила пътното платно на забранено за това място, на което не е имало пешеходна пътека, съответно знак за такава.

Съобразно легалното определение, което е дадено в §6, т.54 от ДР на ЗДвП "Пешеходна пътека" е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. На кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение. От изложеното в отговора на исковата молба, а и видно от представените по делото доказателства и в частност извадка от „Генералния план за организация на движението“ в гр. Варна, на мястото където е реализиран инцидента не е отредено полагането на пешеходна пътека. Видно от извадката, е че най-близката пешеходна пътека пешеходна пътека, която позволява пресичането на ул. „****“ се намира на кръстовището с ул. „****“ или според изложеното от ответника в отговора на около 250 метра от мястото на инцидента. Самият инцидент е реализиран на ул. „****“, а съобразно уточненията дадени от ищеца в уточнителната искова молба, това място е непосредствено до маркировката за паркоместа покрай Драматичен театър. Видно от приложената по делото извадка от план „Синя зона“ на гр. Варна, първото обозначено паркоместо е разположено на ул. „****“, на място с което тя се пресича с ул. „****“, така този район на платното за движение, в който попада и дупката представлява продължение на тротоара на ул. „****“ от едната страна, а от другата на ул. и „****“, при което се явява изпълнен фактическия състав на изр.2-ро от цитираната разпоредба на §6, т.54 от ДР на ЗДвП.

За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че законовата регламентация свързана с правилата за движение по пътищата в това число и

правилата за движение на пешеходци , са свързана с избягване на колизията на интереси при движение на МПС и пешеходци, които правила имат за цел да предотвратят инциденти. Вредите, които са причинени на ищцата не са в резултат от реализиране на ПТП с участие на превозно средство и пешеходец, а са в резултат от наличието на компрометиран пътен участък, задължението за чиято поддръжка е на ответника. Така при наличието на собствено противоправно поведение от страна на ответника, което се изразява в не извършване на действия по поддръжка в изправност на пътната настилка, същия не може да извлече благоприятни за себе си правни последици, позовавайки се на разпоредбите на ЗДвП регулиращи правилата за безопасност на движението.

По отношение на разноските:

В полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски съразмерно уважената част на предявения иск. Ищцата е представила доказателства за заплетени разноски в размер на 1650 лева, от които 1200 лева заплатена държавна такса, и 450 лева депозити по назначените в хода на производството съдебно – медицинска и съдебно – психологическа експертиза. С оглед изходът на спора в полза на ищеца се дължат съразмерно разноски в размер на 550 лева, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

Видно от приложения по делото договор за правна помощ, ищцата в производството по делото е представлявана от процесуален представител, при условията на чл.38, ал.1, т.2 ЗА – безплатна правна помощ на материално затруднено лице.

В съдебната практика и в частност Определение №442/28.06.2019 по дело №502/2019 на ВКС, ТК, II т.о., което напълно се споделя и от настоящия първоинстанционен съдебен състав се приема, че основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в чл. 38, ал. 1 ЗАдв.: 1/ лица, които имат право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАдв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във връзка с чл. 78 ГПК/. При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв., като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

По изложените съображения следва да бъде определено възнаграждение за процесуално представителство съобразно Наредба №1/09.07.2004г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения в размера определен с ДВ бр.45/15.05.2020г. (преди последно изменение с ДВ бр.88/04.11.2022г.), доколкото представения договор за правна помощ и съдействие сключен между ищцата и процесуалния представител е от 15.07.2022г., а т.е преди влизане в сила на новата материална правна норма. В полза на процесуалния представител се дължи възнаграждение за процесуално представителство в размер на 830 лева, на осн. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004г.

В полза на ответника се дължат разноски съразмерно отхвърлената част на предявения иск. Същия представя доказателства за сторени разноски в размер на 150 лева – заплатен депозит по назначена съдебно – медицинска експертиза. Следва да бъде определено и юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 100 лева, на осн. чл. 25, ал.1 НЗПП, при което съразмерно на ответника се дължат разноски в размер на 166,66 лева, на осн. чл. 78, ал.3 вр. ал.8 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Община Варна с административен адрес гр. Варна, бул. *** №*, представлявана от И. П. в качеството му на Кмет **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Б. П., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. **** №*, ет.*, ап.* сумата **от 10000 (десет хиляди) хиляди лева обезщетение з а причинени неимуществени вреди**, вследствие на причинени болки и страдания в резултат на увреждане осъществено на 11.10.2021г., при което при преминаване по пътното платно на ул. „***“, в близост до ТМПС „Стоян Бъчваров“ гр. Варна, стъпва в дупка на пътното платно в следствие на което са настъпили телесни увреждания- фрактура на десния глезен с гипсова имобилизация, триглезенна фрактура със счупване на външен (латерален) малеолус, множество счупвания на подбедрицата на десен крак, ведно със законната лихва считано от датата на увреждането – 11.10.2021г. до окончателно изплащане на задължението, **както ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в частта за разликата над уважения размер от 10000 лева до пълно предявения размер от 30000 лева, на осн. чл. 49, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА Община Варна с административен адрес гр. Варна, бул. *** №*, представлявана от И. П. в качеството му на Кмет **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Б. П., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. **** №*, ет.*, ап.* сумата **от 550 (петстотин и петдесет) лева** съдебно – деловодни разноски съразмерно уважената част на предявения иск, лева, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА Община Варна с административен адрес гр. Варна, бул. *** №*, представлявана от И. П. в качеството му на Кмет **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Д. М. Т. от АК - Варна, служебен адрес гр. Варна, ул. Иван Страцимир №2, сумата **от 830 (осемстотин и тридесет) лева** определено от съда възнаграждение за процесуално представителство на ищеца В. Б. П., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. **** №*, ет.*, ап.* в производството по гр. дело № 1753/2022г. по описа на ВОС, на осн. чл.38, ал.1, т.2 ЗА.

ОСЪЖДА В. Б. П., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. **** №*, ет.*, ап.* **ДА ЗАПЛАТИ** на Община Варна с административен адрес гр. Варна, бул. *** №*, представлявана от И. П. в качеството му на Кмет сумата **от 166,66 (сто шейсет и шест лева и 66ст.) лева** съдебно – деловодни разноски

и юрисконсултско възнаграждение съразмерно отхвърлената част на предявения иск, на осн. чл. 78, ал.3 вр. ал.8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____